

Co-funded by
the European Union

STORIES
EMPOWERMENT 4

Ιστορίες ενδυνάμωσης

2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380

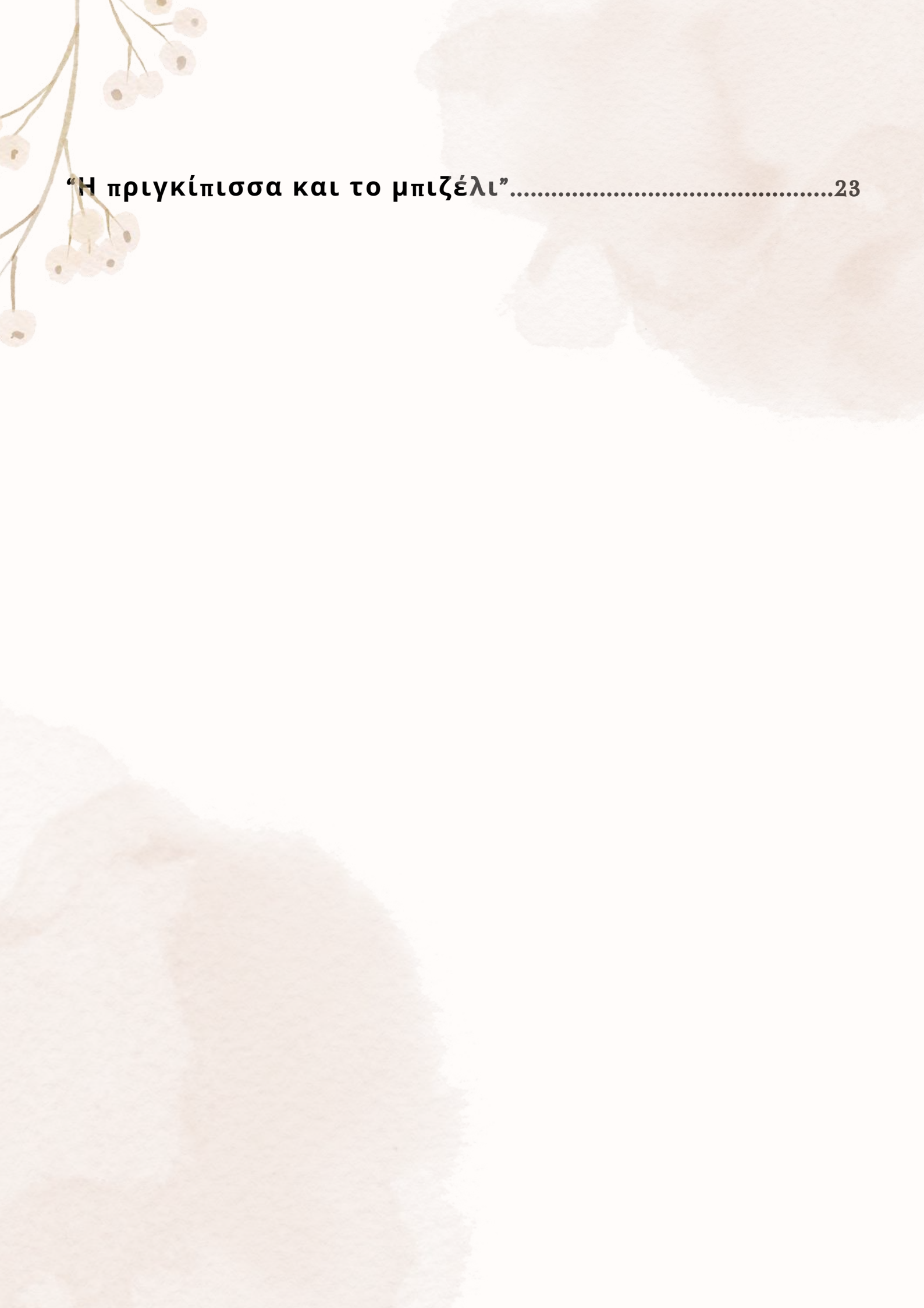

Δουλεύοντας για την ΙΣΟΤΗΤΑ

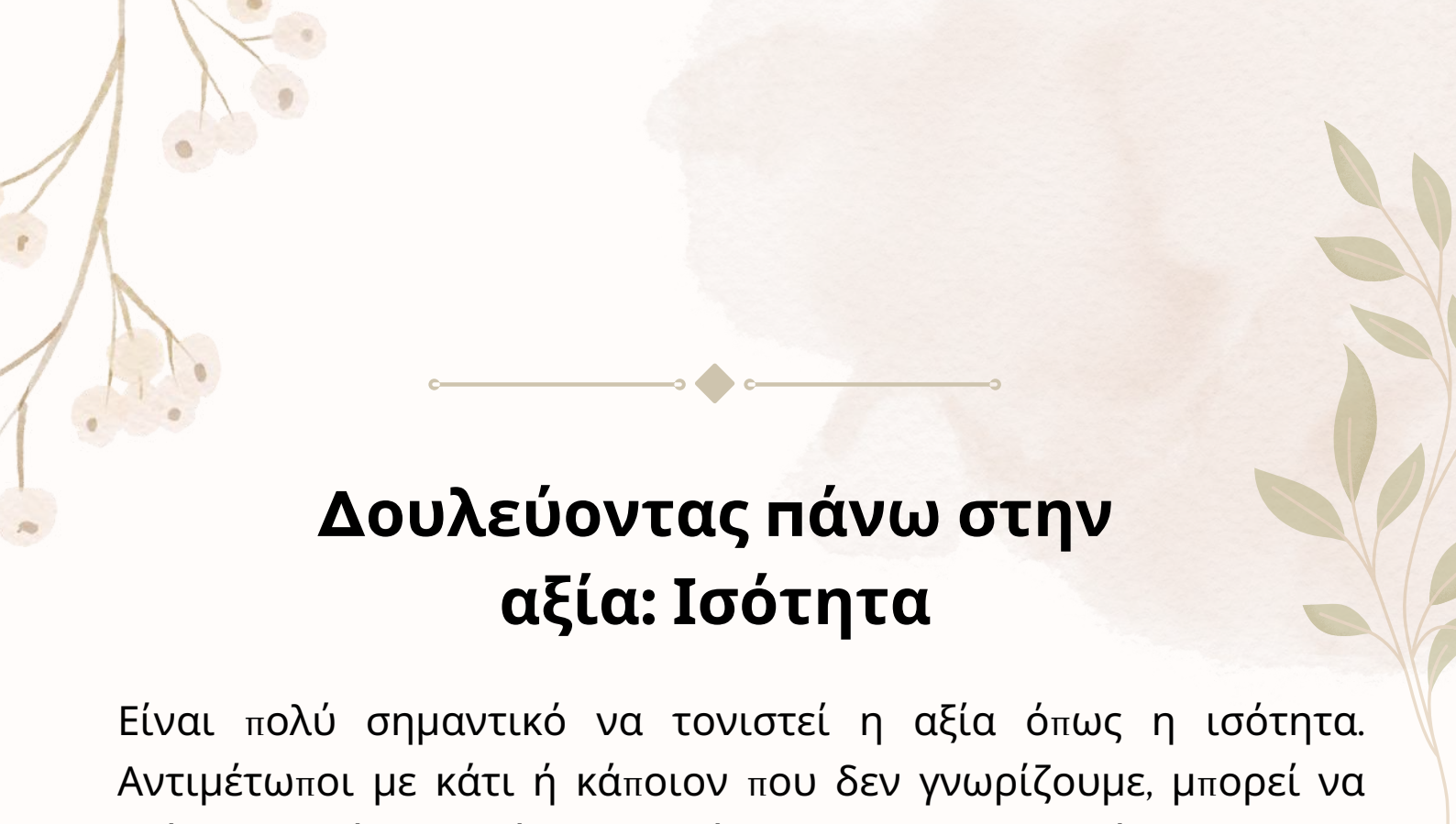

INDEX

Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα.....	04
“Η αλεπού και το λιοντάρι”.....	05
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα.....	06
“Καχυποψία”.....	07
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα.....	08
“Ο γάιδαρος και η σκιά του”.....	09
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα.....	10
“Ο σκαντζόχοιρος και η αλεπού”.....	11
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα.....	15
“Το ποντίκι, το πουλί και το λουκάνικο.....	16
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα.....	19
“Η ιστορία του ψαρά και της γυναίκας του.....	20
Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα.....	22

“Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι”.....23

Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα

Είναι πολύ σημαντικό να τονιστεί η αξία όπως η ισότητα. Αντιμέτωποι με κάτι ή κάποιον που δεν γνωρίζουμε, μπορεί να νιώθουμε φόβο, αλλά αν ξεπεράσουμε τις προκαταλήψεις μας και ανακαλύψουμε εκ νέου ότι είμαστε ίσοι στα συναισθήματά μας, μπορούμε να δείξουμε περισσότερη ένταξη και αποδοχή προς τους άλλους. Στην πραγματικότητα, η ιστορία μπορεί να ξαναδιαβαστεί μέσα από τις αξίες της ισότητας και της ενσωμάτωσης, καθώς η αλεπού και το λιοντάρι αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον στην αμοιβαία διαφορετικότητά τους, αποδέχονται ο ένας τον άλλον και χτίζουν μια σχέση που ξεπερνά την κρίση και τη δυσπιστία.

“Η αλεπού και το λιοντάρι” Αίσωπος

Εκείνο το πρωί, μια αλεπού περπατούσε αθόρυβα στα ανθισμένα λιβάδια μετά την κακή χειμερινή περίοδο. Ξαφνικά η προσοχή της τραβήχτηκε από ένα βίαιο βρυχηθμό. Ήταν μια κραυγή που δεν είχε ξανακούσει ποτέ και τρομοκρατημένη έφυγε για να κρυφτεί πίσω από έναν θάμνο. Από εκεί μπόρεσε να δει, προστατευμένη ανάμεσα στα φύλλα, το τρομερό ζώο που είχε κάνει αυτόν τον ήχο: ήταν ένα λιοντάρι, ένα άγνωστο σ' εκείνη θηρίο. Φοβισμένη, η φτωχή αλεπού έτρεξε μακριά όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Πέρασαν μερικές μέρες μετά από εκείνη την άσχημη συνάντηση, που έμοιαζε σχεδόν να έχει ξεχαστεί, όταν, ξαφνικά, η μικρή αλεπού έπεσε ξανά πάνω στο λιοντάρι. Αυτή τη φορά ο βασιλιάς του δάσους εμφανίστηκε ακριβώς μπροστά της, εμποδίζοντας το δρόμο της. Τρομαγμένη, άρχισε να τρέμει σαν φύλλο, αλλά δεν έτρεξε μακριά, παραμένοντας στη θέση της μέχρι το λιοντάρι να απομακρυνθεί. Την τρίτη φορά που η αλεπού συνάντησε το μεγάλο ζώο, διαπίστωσε ότι ο φόβος της γι' αυτό σταδιακά υποχωρούσε. Έτσι, κατά την επόμενη συνάντησή της με το λιοντάρι, ήταν πιο ήρεμη και κατάφερε μάλιστα να το χαιρετήσει με ένα εγκάρδιο «καλημέρα»! Τέλος, όταν το ξαναείδε, η αλεπού προσπάθησε να του μιλήσει και κατάφερε τελικά να ανακαλύψει ιδιότητες όπως το θάρρος και η εξυπνάδα.

Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα

Το να ξαναγράψουμε την ιστορία «Υποψίες» ώστε να τονίσουμε την αξία της ισότητας είναι σημαντικό, επειδή αυτές οι αξίες είναι απαραίτητες για τη δημιουργία μιας πιο δίκαιης και συμπονετικής κοινωνίας.

Η ισότητα διασφαλίζει ότι όλοι, ανεξάρτητα από την εμφάνιση, το υπόβαθρο ή τη φήμη τους, αντιμετωπίζονται με δικαιοσύνη και σεβασμό. Στην αρχική ιστορία, η αρχική καχυποψία του ξυλοκόπου για το Θηρίο υπογραμμίζει πώς οι άνθρωποι συχνά κρίνονται με βάση στερεότυπα ή εξωτερικούς παράγοντες. Εστιάζοντας στην ισότητα, η ιστορία μπορεί να διδάξει ότι οι άνθρωποι αξίζουν να γίνουν κατανοητοί και αποδεκτοί γι' αυτό που πραγματικά είναι, όχι για τις προκατασκευασμένες αντιλήψεις τους. Αυτό είναι ζωτικής σημασίας για τη μείωση των διακρίσεων και την προώθηση ενός κόσμου χωρίς αποκλεισμούς. Η επαναδιατύπωση της ιστορίας για να τονιστεί αυτή η αξία καθιστά την ιστορία πιο σχετική με σύγχρονα ζητήματα, όπως η προκατάληψη και η προσωπική ανάπτυξη.

Με την προώθηση της ιστορίας θα εμπνεύσει τους ενήλικες να ενστερνιστούν την ενσυναίσθηση, να συμπεριφέρονται δίκαια στους άλλους και να αντιμετωπίζουν τις προκλήσεις με δύναμη και αισιοδοξία. Αυτή η αξία είναι ζωτικής σημασίας για την οικοδόμηση ισχυρότερων, πιο υποστηρικτικών κοινοτήτων όπου όλοι έχουν την ευκαιρία να ευδοκιμήσουν.

“Καχυποψία”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ξυλοκόπος που συνειδητοποίησε μια μέρα ότι δεν είχε το τσεκούρι του. Έκπληκτος και με δάκρυα στα μάτια, συνάντησε τον γείτονά του κοντά στο σπίτι του, ο οποίος, όπως πάντα, τον υποδέχτηκε χαμογελαστά και ευγενικά.

Καθώς έμπαινε στο σπίτι του, ο ξυλοκόπος έγινε ξαφνικά καχύποπτος και σκέφτηκε ότι μπορεί να ήταν ο γείτονας που του είχε κλέψει το τσεκούρι. Στην πραγματικότητα, τώρα που το σκέφτηκε, το χαμόγελό του φαινόταν νευρικό, είχε μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του και θα έλεγα μάλιστα ότι τα χέρια του έτρεμαν. Τώρα που το ξανασκέφτηκα, ο γείτονας είχε την ίδια έκφραση με τον κλέφτη, περπατούσε σαν κλέφτης και μιλούσε σαν κλέφτης.

Όλα αυτά σκεφτόταν ο ξυλοκόπος, όλο και πιο πεπεισμένος ότι είχε βρει τον ένοχο της κλοπής, όταν ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι τα βήματά του τον είχαν οδηγήσει πίσω στο δάσος όπου είχε βρεθεί το προηγούμενο βράδυ.

Ξαφνικά, σκόνταψε σε κάτι σκληρό και έπεσε. Όταν κοίταξε κάτω... βρήκε το τσεκούρι του! Ο ξυλοκόπος επέστρεψε στο σπίτι του με το τσεκούρι, μετανιωμένος για τις υποψίες του, και όταν είδε ξανά τον γείτονά του είδε ότι η έκφραση, το βάδισμα και ο τρόπος ομιλίας του ήταν (και ήταν πάντα) τα ίδια όπως πάντα.

Δουλεύοντας πάνω στην αξία: Ισότητα

Ισότητα: Η ιστορία θα μπορούσε να τονίσει τη σημασία της ισότητας και του σεβασμού προς τους άλλους. Ο ιδιοκτήτης του γαϊδάρου είχε μια διαφωνία με τον ταξιδιώτη και δεν ήθελε να παρέχει τη σκιά του γαϊδάρου επειδή πίστευε ότι ο γάιδαρος του ανήκει. Όμως ο γάιδαρος που δεν άντεχε τις φωνές τους έφυγε και έτσι τόσο ο ιδιοκτήτης όσο και ο ταξιδιώτης έμειναν χωρίς σκιά. Σε αυτή την ιστορία τονίζεται η ισότητα και αναφέρεται στην κατάσταση ή την κατάσταση του να είσαι ίσος, ιδίως σε δικαιώματα ή ευκαιρίες. Είναι μια θεμελιώδης αρχή που δίνει έμφαση στη δικαιοσύνη και την αμεροληψία μεταξύ ατόμων ή ομάδων.

Ισότητα: Εξασφαλίζει ότι τα άτομα σε μια κοινωνία έχουν ίση πρόσβαση σε πόρους, ευκαιρίες και δικαιώματα, ανεξάρτητα από τη φυλή, το φύλο, την τάξη, τη θρησκεία ή άλλα χαρακτηριστικά.

“Ο γάιδαρος και η σκιά του”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας ταξιδιώτης προσέλαβε έναν γάιδαρο και τον αφέντη του για να τον βοηθήσουν να διασχίσει μια μεγάλη έρημο.

Ξεκίνησαν πολύ νωρίς το πρωί, ο ταξιδιώτης πάνω στο γαϊδουράκι και ο αφέντης του γαϊδουριού δίπλα του, με τα πόδια.

Το μεσημέρι, όταν η ζέστη είχε γίνει αφόρητη, έκαναν μια στάση.

Ο ταξιδιώτης κατέβηκε από το γαϊδουράκι και κάθισε να ξεκουραστεί στη σκιά του, αφού δεν υπήρχε ίχνος βλάστησης τριγύρω.

- Σήκω αμέσως από εδώ, φώναξε το αφεντικό του γαϊδάρου. Αυτή η θέση είναι δική μου.

- Μα σε πλήρωσα! είπε ο ταξιδιώτης.

- Με πλήρωσες για τον γάιδαρο και όχι για τη σκιά του.

Οι δύο άνδρες συνέχισαν να τσακώνονται και να τσακώνονται για το ποιος θα καθίσει στη σκιά.

Και ενώ οι δύο άνδρες τσακώνονταν, ο γάιδαρος που δεν άντεχε άλλο τις φωνές τους, σταμάτησε και τους άφησε χωρίς σκιά και χωρίς μέσο για να διασχίσουν την έρημο...

Η ιστορία θα μπορούσε να αναδείξει τη σημασία της αντιμετώπισης των άλλων με ισότητα και σεβασμό. Ανεξάρτητα από τη θέση σας θα πρέπει να συμπεριφέρεστε στους ανθρώπους και στα ζώα με σεβασμό. Όλα τα πλάσματα έχουν δικαιώματα και θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με σεβασμό. Ο γάιδαρος σε αυτή την ιστορία αισθάνεται αυτή τη διάκριση και εγκαταλείπει τόσο το αφεντικό όσο και τον πελάτη επειδή του φέρονται με άσχημο τρόπο κάνοντας έντονη την αίσθηση ότι η γνώμη και η θέση του αποκλείεται από τους άλλους.

Εργασία για την αξία: Ισότητα

Η ιστορία θα μπορούσε να αναδείξει τη φιλία, το μοίρασμα, την προσφορά και τη μάθηση από τα λάθη. Καταδεικνύει επίσης την αξία της ισότητας. Η ιστορία τονίζει την αξία του σκαντζόχοιρου και της αλεπούς όχι επιλέγοντας μια πλευρά, αλλά εξερευνώντας την αλληλεπίδραση και την έντασή τους. Η ιστορία αποκαλύπτει πώς αυτοί οι τύποι διαμορφώνουν τις πνευματικές μας αναζητήσεις, την προσωπική μας ζωή και τον ευρύτερο πολιτισμό. Με τον τρόπο αυτό, η ιστορία υπογραμμίζει τη σημασία της εξισορρόπησης της πεποίθησης με την προσαρμοστικότητα, της απλότητας με την πολυπλοκότητα και του μοναδικού οράματος με την πλουραλιστική κατανόηση.

“Ο σκαντζόχοιρος και η αλεπού”

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα δάσος, καλά κρυμμένο, για να μάθεις την ύπαρξή του έπρεπε να περπατήσεις χιλιόμετρα έξω από την πόλη, ζούσε ο Μάρκος, ο σκαντζόχοιρος. Ο Μάρκος ήταν 4 ετών. Γέρος, βέβαια, αφού οι σκαντζόχοιροι ζουν μέχρι και 5 χρόνια. Όποιον όμως και να ρωτούσες στο δάσος, σου έλεγε ότι ήταν επτάκαρδος, σαν γάτα. Έλεγαν ότι κάθε τρεις και λίγο έβγαινε στο δρόμο, δεν τον ένοιαζαν τα αυτοκίνητα και οι κακοί άνθρωποι και με κίνδυνο να χάσει τη ζωή του περνούσε το δρόμο και πήγαινε στο απέναντι δάσος. Κανένας άλλος σκαντζόχοιρος δεν είχε τολμήσει να εξερευνήσει εκείνο το δάσος, καθώς όλοι πλέον γνώριζαν ότι όσοι είχαν πάει εκεί δεν επέστρεφαν ποτέ.

Οι αλεπούδες που κυριαρχούσαν στο γειτονικό δάσος φρόντιζαν να εξοντώνουν κάθε μικρό σκαντζόχοιρο που πλησίαζε τις φωλιές τους. Κανείς τους όμως δεν ενοχλούσε τον Μάρκο και όλοι έμειναν έκπληκτοι όταν επέστρεψε. Αλλά ούτε αυτός το ήξερε. Ήταν τόσο μεγάλος που δεν τον ενδιέφερε να πεθάνει. Ζούσε τη στιγμή. Και όλοι τον ζήλευαν γι' αυτό, αλλά κανείς δεν έκανε το ίδιο.

Ένα πρωί, ο Μάρκος αποφάσισε να διασχίσει για άλλη μια φορά το δρόμο, να πάει στο απέναντι δάσος και να κάνει ήρεμα μπάνιο στο ποτάμι. Από μικρός λάτρευε να βουτάει τα αγκάθια του στο ποτάμι του απέναντι δάσους, περνούσε αμέτρητες ώρες παίζοντας εκεί με τα αδέρφια του.

Τα μικρά του πόδια τον εμπόδιζαν να φτάσει γρήγορα στον προορισμό του, γι' αυτό ξεκινούσε πάντα νωρίς το πρωί για να κερδίσει χρόνο. Σκεφτόταν ότι εκείνη την ώρα δεν θα περνούσαν πολλά αυτοκίνητα, οπότε η διαδρομή του θα ήταν ασφαλέστερη.

Αυτό έκανε εκείνο το πρωί, οπότε ξεκίνησε νωρίς για να διασχίσει το δρόμο. Δεν άκουγε πια καλά, αλλά μπορούσε να ακούσει εκείνες τις δυνατές σειρήνες να έρχονται προς το μέρος του λίγο πριν φτάσει στο απέναντι δάσος. Γύρισε το βλέμμα του και είδε ένα μεγάλο, λευκό όχημα να τρέχει προς το μέρος του. Μη μπορώντας να σωθεί, τυλίχτηκε γύρω από τα αγκάθια του και συνειδητοποίησε ότι η ζωή του είχε τελειώσει. Οι ρόδες του λευκού οχήματος άγγιξαν την πλάτη του και ούρλιαξε από τον πόνο. Το λευκό όχημα συνέχισε να τρέχει και ο Μάρκος έμεινε στο δρόμο, με πόνο, ουρλιάζοντας αλλά γνωρίζοντας ότι ήταν ακόμα ζωντανός.

- «Θα παλέψω!» είπε και συνέχισε να φωνάζει για βοήθεια.

Μετά από λίγο, ο Σήφης, η καφέ αρκούδα, η Μελίνα, η αρχηγός των αγριογούρουνων και όλοι οι υπόλοιποι σκαντζόχοιροι που άκουσαν το κάλεσμα του Μάρκου εμφανίστηκαν πίσω από το ψηλό χορτάρι. Τον κοίταξαν και όταν συνειδητοποίησαν τι του είχε συμβεί άρχισαν να σκέφτονται λύσεις.

- «Ο καημένος, του έλεγα ότι μια μέρα θα το πάρει». Είπε η Μελίνα

- «Αυτό έχεις να πεις; Ο φίλος μας πονάει, πρέπει να τον βοηθήσουμε». Της απάντησε ο Σήφης, θέλοντας να βοηθήσει τον φίλο του

- «Καλά τα είπες!» φώναξαν οι υπόλοιποι σκαντζόχοιροι με μια φωνή και ένας συνέχισε να λέει:

- «Θα πρέπει να είναι πιο προσεκτικός. Όλοι του είπαμε ότι τα αυτοκίνητα είναι επικίνδυνα. Ήταν μεγάλος, δεν θα έπρεπε να βγει στο δρόμο μόνος του έτσι».

- «Ακριβώς! Δεν άκουγε κανέναν και μας κορόιδευε επειδή δεν μπορούσαμε να περάσουμε το δρόμο από φόβο. Να τι συνέβη τώρα». Είπε η Μελίνα και στράφηκε προς το δάσος. Οι σκαντζόχοιροι την ακολούθησαν και πίσω τους είπε ο Σήφης: «Ωραία, έχεις δίκιο. Καλή τύχη στο γέρο, δεν τον πείραξε ποτέ».

Ο Μάρκος τους άκουγε και ήταν σκυθρωπός. Δεν τον ένοιαζε να πεθάνει, αλλά ήταν σίγουρος ότι οι φίλοι του θα τον βοηθούσαν. Τότε, άκουσε μια φωνή να ψιθυρίζει το όνομά του. - «Μάρκο! Θα σε βοηθήσω.» Γύρισε από την άλλη μεριά και είδε μια όμορφη, κοκκινοκαφέ αλεπού, με περήφανη φουντωτή ουρά, να τον αρπάζει και να τρέχει στη φωλιά της. Τον τοποθέτησε προσεκτικά στο μαλακό χορτάρι και αμέσως μαζεύτηκαν γύρω του άλλες αλεπούδες.

- «Καλώς ήρθες, Μάρκο. Είμαι η Έλλη, η βασίλισσα των αλεπούδων. Θα κάνουμε τα πάντα για να σε σώσουμε», του είπε.
- Έκπληκτος, την ρώτησε: - «Μα γιατί; Θα ήμουν η τέλεια τροφή για εσάς, γιατί να με σώσετε;»
- «Δεν αναρωτήθηκες ποτέ γιατί δεν τα έχουμε βάλει μαζί σου όσο καιρό έρχεσαι εδώ;» ρώτησε εκείνη.
- «Ναι, γιατί;» Ο Μάρκος τη ρώτησε με περιέργεια.
- «Γιατί είδαμε το καλό σε σένα. Και το καλό πάντα κερδίζει» απάντησε η Έλλη
- «Και λοιπόν; Τι καλό είχα εγώ που δεν είχαν οι άλλοι από το δάσος μου;» ρώτησε ξανά
- «Την αγάπη. Είδαμε την αγάπη μέσα σου. Κανένας από τους φίλους σου δεν ήρθε να σε βοηθήσει όταν υπέφερες. Όλοι όμως ζήτησαν τη βοήθειά σου για τόσα χρόνια και εσύ την έδωσες. Το ξέραμε. Γι' αυτό σε ανταμείψαμε, γνωρίζοντας ότι δεν θα το έκαναν ποτέ», είπε χαμογελώντας.
- Ο Μάρκος σάστισε, την ευχαρίστησε και συνειδητοποίησε ότι όλοι οι φίλοι του τον πρόδωσαν. Έμεινε εκεί αρκετές μέρες, έγινε καλά, αν και έχασε τα αγκάθια του και ήταν έτοιμος να επιστρέψει στο δάσος του. Όταν έφτασε όλοι τον υποδέχτηκαν με χαρά. Τους συγκέντρωσε όλους κάτω από το ψηλό δέντρο και τους είπε:
- «Ξέρω γιατί φοβάστε να περάσετε στο απέναντι δάσος. Φοβάστε την αγάπη και στην άλλη πλευρά ξέρουν μόνο να αγαπούν. Η Έλλη η βασίλισσα αλεπού με βοήθησε όταν μου γυρίσατε την πλάτη. Τα αγκάθια μου δεν έχουν χαθεί, ξέρω πού βρίσκονται. Στις καρδιές σας.» τους είπε και πήρε το δρόμο για το δάσος των αλεπούδων, όπου θα γινόταν μόνιμος κάτοικος.
- Τα υπόλοιπα ζώα συνειδητοποίησαν το λάθος τους, μετάνιωσαν, άρχισαν να αγαπούν και να βοηθούν το ένα το άλλο και είδαν ότι η ζωή τους έγινε πιο όμορφη. αυτή η ιστορία αναδεικνύει την πραγματική έννοια της φιλίας, του μοιράσματος, της προσφοράς και της μάθησης από τα λάθη. Αναδεικνύει επίσης τη σημασία της ισότητας και τη σημασία των δικαιωμάτων για όλα τα πλάσματα.

Ο σκαντζόχοιρος ήταν ένας χαρακτήρας που έδινε και μοιραζόταν, αλλά δεν του δόθηκε η βοήθεια που προσέφερε ο ίδιος σε άλλους σκαντζόχοιρους. Η αλεπού αντίθετα ήταν ο χαρακτήρας που αντιλήφθηκε την καλοσύνη και το μοίρασμα του σκαντζόχοιρου. Ωστόσο, στο τέλος της ιστορίας οι σκαντζόχοιροι καταλαβαίνουν τα λάθη τους και ξεκινούν έναν νέο τρόπο ζωής εκτιμώντας και προσφέροντας βοήθεια όταν τη χρειάζονται.

Εργασία για την αξία: Ισότητα

Αυτή η ιστορία θα μπορούσε να ξαναγραφτεί για να τονίσει την εμπιστοσύνη, το μοίρασμα, την καλοσύνη και την ισότητα. Ο καθένας έχει μοναδικές ικανότητες και ρόλους που συμβάλλουν στην επιτυχία μιας ομάδας. Η διατάραξη αυτών των ρόλων χωρίς την κατανόηση της σημασίας τους μπορεί να οδηγήσει σε αποτυχία. Ο φθόνος και η δυσαρέσκεια μπορούν να διαταράξουν την αρμονία και να προκαλέσουν περιττές συγκρούσεις.

Η ακρόαση εξωτερικών απόψεων χωρίς κριτική σκέψη μπορεί να οδηγήσει σε αποφάσεις που βλάπτουν ένα καλά λειτουργικό σύστημα. Η ιστορία τονίζει την αξία της ισότητας στην ομαδική εργασία και τον αμοιβαίο σεβασμό.

“Το ποντίκι, το πουλί και το λουκάνικο”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένα ποντίκι, ένα πουλί και ένα λουκάνικο ζούσαν μαζί στο σπίτι τους. Το συντηρούσαν όλοι μαζί, αφού ήταν πολύ αγαπητοί, και στο σπιτάκι τους επικρατούσε ειρήνη και ευτυχία, αφού ο καθένας έκανε τη δουλειά του.

Η δουλειά του πουλιού ήταν να πετάει κάθε μέρα στο δάσος και να φέρνει στο σπίτι ξύλα. Το ποντίκι έπρεπε να κουβαλάει νερό από το πηγάδι, να ανάβει τη φωτιά και να ετοιμάζει το τραπέζι. Και το λουκάνικο είχε αναλάβει το μαγείρεμα. Αλλά σε αυτόν τον κόσμο, όποιος περνάει καλά με αυτό που έχει, δεν το εκτιμά και θέλει να δοκιμάσει κάτι διαφορετικό. Έτσι μια μέρα το πουλάκι έτυχε να συναντήσει στο δάσος ένα άλλο πουλί, το οποίο το χλεύασε για το πόσο ωραία ζωή είχε και το κορόιδεψε που δούλευε σκληρά στο δάσος, ενώ οι άλλοι δύο φίλοι του απολάμβαναν τη ζεστασιά του σπιτιού.

- Είσαι πολύ ανόητος, να κουράζεσαι τόσο πολύ και να κουβαλάς τα ξύλα από το δάσος. Οι άλλοι δύο σε εκμεταλλεύονται γιατί κάνουν εύκολες δουλειές γύρω από το σπίτι, του είπε.

Όταν το ποντικάκι άναψε τη φωτιά και έβγαλε νερό από το πηγάδι, κάθισε στο σαλόνι μέχρι την ώρα που έπρεπε να ετοιμάσει το τραπέζι. Και το λουκάνικο, που ήταν ο μάγειρας, το μόνο που χρειαζόταν ήταν να στέκεται κοντά στην κατσαρόλα για να παρακολουθεί το φαγητό που μαγειρευόταν. Όταν ερχόταν η ώρα να δειπνήσουν, το λουκάνικο έμπαινε στην κατσαρόλα, το στριφογύριζε λίγο ανάμεσα στα λαχανικά και έτσι το φαγητό γινόταν νόστιμο και έτοιμο για να το απολαύσουν.

Τότε ήρθε το πουλάκι από το δάσος. Κάθισαν όλοι στο τραπέζι για να φάνε και μετά πήγαν στα κρεβάτια τους όπου κοιμήθηκαν ικανοποιημένοι μέχρι το επόμενο πρωί.

Έζησαν μια πραγματικά όμορφη ζωή! Αλλά την επόμενη μέρα, επειδή πίστεψε αυτό που του είπε ο φίλος του, το πουλάκι αρνήθηκε να πάει στο δάσος για να κουβαλήσει ξύλα. Είχε γίνει υπηρέτης των άλλων για πολύ καιρό, είπε. Ήρθε η ώρα να αλλάξουν τα πράγματα, να κάνει ο καθένας μια διαφορετική δουλειά για αλλαγή.

Το ποντίκι και το λουκάνικο προσπάθησαν να το πείσουν, αλλά το πουλάκι δεν πείστηκε. Ως επικεφαλής του σπιτιού, τους είπε ότι θα έπρεπε τουλάχιστον να κάνουν μια προσπάθεια. Έτσι έριξαν κλήρο.

Το λουκάνικο ανέλαβε να πάει στο δάσος για ξύλα, το ποντικάκι να μαγειρέψει και το πουλάκι να βγάλει νερό από το πηγάδι, να ανάψει τη φωτιά και να στρώσει το τραπέζι.

Αλλά ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Το λουκάνικο ξεκίνησε για το δάσος για ξύλα. Το πουλάκι άναψε φωτιά και το ποντικάκι έβαλε το δοχείο με το φαγητό στη φωτιά. Έπειτα και οι δύο περίμεναν το λουκάνικο να γυρίσει στο σπίτι, με τα ξύλα για την επόμενη μέρα. Αλλά το λουκάνικο αργούσε πολύ να εμφανιστεί. Τα άλλα δύο ανησύχησαν. Νόμιζαν ότι κάτι κακό θα συνέβαινε. Γι' αυτό το πουλάκι πέταξε στο δάσος για να δει τι συνέβη στο σύντροφό τους.

Λίγο πιο πέρα από το σπιτάκι τους, συνάντησε έναν σκύλο. Ο σκύλος είχε δει το λουκάνικο, το είχε αρπάξει και έτρωγε το δυστυχισμένο λουκάνικο. Το πουλάκι παραπονέθηκε στο σκύλο για τη συμπεριφορά του, αλλά δεν έγινε τίποτα. Ο σκύλος ισχυρίστηκε ότι ήταν δικαίωμά του να φάει το λουκάνικο, αφού το βρήκε στο δρόμο και πεινούσε!

Στενοχωρημένο το πουλάκι μάζεψε μόνο του τα ξύλα του, τα φόρτωσε και τα πήγε στο σπίτι του, όπου είπε στο ποντίκι όλα όσα είδε και άκουσε. Ήταν και οι δύο πολύ λυπημένοι, αλλά αποφάσισαν να μείνουν μαζί και να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούσαν. Και έτσι το πουλάκι ετοίμασε το τραπέζι, ενώ το ποντικάκι άρχισε να μαγειρεύει το φαγητό.

Όταν ήρθε η ώρα να φάνε, το ποντικάκι πήδηξε μέσα στην κατσαρόλα, όπως συνήθιζε να κάνει το λουκάνικο, για να ανακατέψει και να ανακατέψει τα λαχανικά. Αλλά πριν προλάβει να φτάσει στη μέση του ζουμιού που έβραζε, έμεινε άτριχο και άδερφο, και τελικά το άτυχο ποντικάκι κήκε και πέθανε.

Όταν το πουλάκι ήθελε να φάει, δεν μπορούσε να βρει πουθενά τον μάγειρα, το ποντίκι. Άφησε το ξύλο στο πάτωμα και κοίταξε εδώ κι εκεί, αλλά το ποντίκι είχε εξαφανιστεί. Επειδή είχε αφήσει απρόσεκτα τα ξύλα στο πάτωμα, πήραν φωτιά και σύντομα όλο το σπίτι πήρε φωτιά. Το πουλάκι έτρεξε να φέρει νερό από το πηγάδι για να σβήσει τη φωτιά. Όμως ο κουβάς του γλίστρησε και έπεσε στο πηγάδι, παρασύροντας και το πουλάκι μέσα. Προσπάθησε να βγει, αλλά μάταια! Το πουλάκι πνίγηκε στο νερό του πηγαδιού.

Αυτή η ιστορία θα μπορούσε να ξαναγραφτεί για να τονίσει την εμπιστοσύνη, το μοίρασμα, την καλοσύνη και την ισότητα. Και οι τρεις ήρωες ζούσαν αρμονικά και ήταν ευτυχισμένοι, αλλά όταν η εμπιστοσύνη και η καλοσύνη εξαφανίζονται και εμφανίζεται ο φθόνος και το κακό, οι ζωές αλλάζουν και επιδεινώνονται.

Εργασία για την αξία: Ισότητα

Αυτή η ιστορία αναδεικνύει τη σημασία της αξίας της ισότητας. Όταν ξαναγράφετε την ιστορία, θα μπορούσατε να τονίσετε την αξία της ισότητας επιλέγοντας μια διαφορετική πορεία.

“Η ιστορία του ψαρά και της γυναίκας του ”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας ψαράς και η γυναίκα του ζούσαν σε μια μικρή ψαροκαλύβα κοντά στη θάλασσα. Ο ψαράς πήγαινε κάθε μέρα στο νερό και ψάρευε.

Μια μέρα έβγαλε έναν μεγάλο πεισινό από βαθιά στο κάτω μέρος. Ο πεισινός είπε: «Δεν είμαι αληθινός πεισινός, είμαι ένας μαγεμένος πρίγκιπας». Και ζήτησε από τον ψαρά να τον ξαναβάλει στο νερό γιατί δεν θα του άρεσε. Ο ψαράς ήταν αρκετά καλός για να απελευθερώσει το ψάρι, αλλά όταν είπε στη γυναίκα του γιατί δεν είχε φέρει πίσω ένα ψάρι, εκείνη ήταν δυστυχισμένη. Ο ψαράς είπε να καλέσει τον πρίγκιπα και να τον βάλει να εκπληρώσει μια επιθυμία: ένα μικρό σπίτι αντί για τη φτωχική καλύβα.

Ο άντρας υπάκουσε απρόθυμα και επέστρεψε στη θάλασσα. Το νερό είχε γίνει πράσινο και κίτρινο. Ο ψαράς φώναξε: «Ανθρακάκι, ανθρωπάκι, Timpe Te, Buttje, Buttje στη θάλασσα, η γυναίκα μου, Ilsebill, δεν θέλει αυτό που θέλω». Τότε ο πεισινός κολύμπησε και ο ψαράς εξέφρασε την επιθυμία της γυναίκας του για ένα σπιτάκι. «Συνέχισε», είπε ο πεισινός, «το έχει ήδη». Όταν ο άντρας γύρισε σπίτι, η γυναίκα του καθόταν μπροστά σε ένα όμορφο σπιτάκι με κήπο και ήταν και οι δύο χαρούμενοι.

Αλλά μετά από λίγο, η σύζυγος παραπονέθηκε ότι θα προτιμούσε ένα μεγάλο κάστρο αντί για το μικρό εξοχικό. Έστειλε λοιπόν τον άντρα της πίσω στον Μπατ και, με βαριά καρδιά, ο ψαράς ξεκίνησε. Αυτή τη φορά το νερό ήταν μωβ, γκρι και πυκνό. Ο ψαράς φώναξε τον πεισινό και του είπε τι ήθελε η γυναίκα του. «Εμπρός, είναι στην πόρτα», είπε ο πεισινός.

Όταν ο ψαράς επέστρεψε στο σπίτι, υπήρχε ένα μεγάλο πέτρινο παλάτι με

υπηρέτες και υπέροχα κτήματα. Η γυναίκα του έδειξε περήφανα τον ψαρά τριγύρω και είπε ότι πρέπει να είναι ευτυχισμένοι τώρα. «Ας το σκεφτούμε αυτό», απάντησε η γυναίκα. Το επόμενο πρωί, σκέφτηκε ότι ο άντρας έπρεπε να γίνει βασιλιάς. Ο ταπεινός ψαράς δεν ήθελε να γίνει βασιλιάς, αλλά η γυναίκα του τον έστειλε στον πισινό για να γίνει βασίλισσα. Κατάθλιψη, ο άνδρας πήγε στη θάλασσα και σκέφτηκε ότι δεν ήταν σωστό. Το νερό ήταν όλο μαύρο-γκρι και βρωμούσε. Ο ψαράς φώναξε τον πισινό και εξέφρασε την επιθυμία της γυναίκας του. «Συνέχισε, είναι ήδη εκεί», είπε ο πισινός.

Όταν ο άντρας επέστρεψε στο σπίτι, το παλάτι ήταν πολύ μεγαλύτερο, η γυναίκα του καθόταν σε έναν χρυσό θρόνο και περιβαλλόταν από την αυλή της. "Ω γυναίκα, τι υπέροχο που είσαι τώρα βασιλιάς! Τώρα δεν θέλουμε να ευχηθούμε τίποτα περισσότερο." Αλλά η γυναίκα ήθελε τώρα να γίνει αυτοκράτειρα και δεν θα ησυχάσει μέχρι ο άντρας να ξεκινήσει ξανά. Η θάλασσα ήταν μαύρη και πυκνή και αφρισμένη. Ο ψαράς τρομοκρατήθηκε όταν κάλεσε τον πισινό και του είπε την επιθυμία της γυναίκας του. «Εμπρός», είπε ο πισινός, «είναι ήδη εκεί».

Όταν ο άντρας γύρισε σπίτι, η γυναίκα του ήταν αυτοκράτειρα. Δεν της έφτανε όμως αυτό, ήθελε να γίνει και πάπας. Με τα γόνατα που έτρεμαν ο ψαράς πήγε στη θάλασσα. Το νερό έβραζε και μαύρα σύννεφα κυνηγούσαν τον ουρανό. Ο πισινός έκανε και αυτή την επιθυμία και όταν ο ψαράς γύρισε σπίτι, υπήρχε μια μεγάλη εκκλησία περιτριγυρισμένη από παλάτια. Η γυναίκα του ήταν ντυμένη στα χρυσά και οι βασιλιάδες και οι αυτοκράτορες έμειναν έκπληκτοι. Τώρα λοιπόν ήταν παπάς, αλλά ακόμα δεν ήταν ικανοποιημένη, ήθελε να γίνει σαν τον καλό Κύριο. Ο άντρας την παρακάλεσε να σταματήσει, αλλά εκείνη θύμωσε τόσο πολύ που τράπηκε σε φυγή φοβισμένος. Ο ουρανός ήταν κατάμαυρος, μια τεράστια καταιγίδα μαινόταν και η θάλασσα ξεσήκωσε πανύψηλα μαύρα κύματα. Ο ψαράς φώναξε ενάντια στις δυνάμεις της φύσης και όταν εμφανίστηκε ο πισινός, του είπε ότι η γυναίκα του ήθελε να γίνει σαν τον καλό Κύριο. Ο πισινός είπε: «Συνέχισε, είναι ήδη πίσω στην καλύβα του ψαρά». Έτσι ο ψαράς και η γυναίκα του ήταν πίσω στη μίζερη μικρή καλύβα.

Εργασία για την αξία: Ισότητα

Σε αυτή την ιστορία, η αγάπη παρεμποδίζεται από την κοινωνική θέση και τις προσδοκίες που έχουμε ο ένας από τον άλλον, είτε πρόκειται για έναν μητρικό δεσμό, την πίεση από την κοινωνία ή τα συναισθήματα που κυριαρχούν στις στάσεις μας. η ισότητα μπορεί να διερευνηθεί και είναι δυνατό να ξαναγράψουμε την ιστορία φανταζόμενοι ότι διαδραματίζεται στο σήμερα και όχι στην εποχή των πριγκίπισσες.

“Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι”

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας πρίγκιπας που ήθελε να παντρευτεί μια πραγματική πριγκίπισσα. Ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο, αλλά όπου κι αν πήγαινε, δεν μπορούσε να βρει ένα. Κάτι έμοιαζε πάντα λάθος με τις πριγκίπισσες που συναντούσε.

Μια θυελλώδη νύχτα, μια νεαρή γυναίκα χτύπησε την πόρτα του κάστρου του πρίγκιπα. Ήταν μούσκεμα από τη βροχή και τα ρούχα της ήταν λασπωμένα, αλλά ισχυριζόταν ότι ήταν πραγματική πριγκίπισσα. Η βασίλισσα, καχύποπτη, αποφάσισε να τη δοκιμάσει.

Εκείνο το βράδυ, η βασίλισσα έβαλε ένα μικροσκοπικό αρακά κάτω από είκοσι στρώματα και είκοσι πουπουλένια κρεβάτια στο δωμάτιο των φιλοξενούμενων. Είπε στην πριγκίπισσα να κοιμηθεί εκεί και να δει πόσο άνετα ήταν.

Το επόμενο πρωί, η πριγκίπισσα κατέβηκε για πρωινό, φαινόμενη κουρασμένη και πονεμένη. «Δεν μπορούσα να κοιμηθώ καθόλου», είπε. «Υπήρχε κάτι σκληρό στο κρεβάτι και με κράτησε ξύπνιο όλη τη νύχτα!»

Η βασίλισσα χαμογέλασε, γνωρίζοντας ότι μόνο μια αληθινή πριγκίπισσα θα μπορούσε να νιώσει ένα μικροσκοπικό μπιζέλι μέσα από τόσα πολλά στρώματα κρεβατιού. Ο πρίγκιπας ήταν ενθουσιασμένος - είχε βρει επιτέλους μια πραγματική πριγκίπισσα! Παντρεύτηκαν και το μπιζέλι εκτέθηκε στο βασιλικό μουσείο.

Δωρεάν Άδεια

Το προϊόν που αναπτύχθηκε εδώ ως μέρος του έργου Erasmus+ "Ιστορίες για ενδυνάμωση 2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380" αναπτύχθηκε με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τη γνώμη του συγγραφέα. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είναι υπεύθυνη για το περιεχόμενο των εγγράφων

Η έκδοση αποκτά την άδεια Creative Commons Licence CC BY- NC SA.

Αυτή η άδεια σας επιτρέπει να διανέμετε, να αναμιγνύετε, να βελτιώνετε και να αξιοποιείτε το έργο, αλλά μόνο μη εμπορικά. Κατά τη χρήση του έργου καθώς και αποσπάσματα από αυτό πρέπει

1. Να αναφέρεται η πηγή και να δίνεται ένας σύνδεσμος προς την άδεια χρήσης και να αναφέρονται πιθανές αλλαγές. Τα πνευματικά δικαιώματα παραμένουν στους συντάκτες των εγγράφων.
2. Το έργο δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί για εμπορικούς σκοπούς.
3. Εάν ανασυνθέσετε, μετατρέψετε ή βασίσετε το έργο, οι συνεισφορές σας πρέπει να δημοσιευτούν με την ίδια άδεια με την αρχική.

Αρνηση

Χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ωστόσο, οι απόψεις και οι απόψεις που εκφράζονται είναι μόνο του ή των συγγραφέων και δεν αντικατοπτρίζουν απαραίτητα εκείνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ο EACEA μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για αυτά.